

Datum van
inontvangstneming

:

14/06/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-284/22 – 1

Zaak C-284/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 april 2022

Verwijzende rechter:

Sozialgericht Nürnberg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 april 2022

Verzoeker:

CK

Verweerster:

Familienkasse Bayern Nord

Sozialgericht Nürnberg

[OMISSIS]

De achttiende kamer van het Sozialgericht Nürnberg (rechter in eerste aanleg, bevoegd in socialezekerheidszaken Neurenberg) verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie in de procedure

CK, [OMISSIS] 457105 Criseni, Roemenië

– verzoeker –

[OMISSIS]

tegen

Familienkasse Bayern Nord (overheidsdienst voor gezinsbijslagen Bayern Nord)
[OMISSIS]

– verweerster –

om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 19, lid 3, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: „VEU”) en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”) over de volgende vraag:

Moet artikel 4 van verordening (EG) nr. 883/2004 (juncto artikel 18, 21 en 45 VWEU) aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling volgens welke een migrerende werknemer, die een aan de Duitse inkomstenbelasting onderworpen inkomen verwerft maar niet verplicht verzekerd is bij de Bundesagentur für Arbeit (federaal arbeidsbureau) en in Duitsland niet onbeperkt belastingplichtig voor de inkomstenbelasting is, geen Duitse kinderbijslag ontvangt?

I. Motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

1. Voorwerp van het hoofdeding (feiten)

Tussen partijen bestaat een geschil over gezinsbijslagen naar Duits recht (kinderbijslag). Verzoeker is Roemeens staatsburger en is woonachtig in Roemenië. Van 23 april 2015 tot en met 15 juli 2015 heeft verzoeker als oogstmedewerker (hulpkracht in de landbouw) in Duitsland gewerkt. Hij heeft een arbeidsloon van 7 626,87 EUR ontvangen. Verzoekers echtgenote verrichtte in de betrokken maanden beroepsarbeid in Roemenië. Verzoeker was gedurende zijn werkzaamheden niet verplicht verzekerd. Er werden onder andere geen premies betaald aan de werkloosheidsverzekering. Verzoekers inkomen was belastingplichtig en er is door de werkgever 381,34 EUR respectievelijk 5 % van het brutoloon als forfaitaire loonbelasting aan de belastingdienst afgedragen. Verzoekers nettoloon nam dienovereenkomstig af. Op 29 december 2017 heeft verzoeker voor zijn beide, in 2008 en 2015, geboren dochters gezinsbijslagen (Duitse aanvullende toeslag op de kinderbijslag) aangevraagd bij de verwerende Familienkasse Nord der Bundesagentur für Arbeit (overheidsdienst voor gezinsbijslagen Nord van het federaal arbeidsbureau; hierna: „verweerster”). Bij besluit van 27 november 2020 is door verweerster voor de maanden mei tot en met juli 2015 kinderbijslag toegekend. De toekenning geschiedde krachtens § 1 Bundeskindergeldgesetz (Duitse federale wet op de kinderbijslag; hierna: „BKGG”) juncto artikel 67 en 68 van verordening (EG) nr. 883/2004 [van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels], aangezien niet werd voldaan aan de vereisten krachtens het belastingrecht (niet onbeperkt belastingplichtig). Volgens het besluit was vastgesteld dat verzoeker geen werkloosheidspremie had betaald. Los daarvan bestond er recht op kinderbijslag krachtens de BKGG, omdat verzoeker werknemer was in de zin van verordening nr. 883/2004 en het recht op

kinderbijslag derhalve rechtstreeks voortvloeide uit de verordening. Verweerster gaat ervan uit dat de BKGG Unierechtconform moet worden uitgelegd en leidt het recht ten slotte rechtstreeks af uit verordening nr. 883/2004. Het recht voor de maand april 2015 is onder verwijzing naar artikel 59 van verordening (EG) nr. 987/2009 afgewezen, omdat verzoeker geen recht op kinderbijslag heeft krachtens de nationale bepalingen. Verzoeker heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt en heeft ook voor de maand april 2015 toekenning van kinderbijslag gevorderd. Het bezwaar is afgewezen, waarop bij het Sozialgericht Nürnberg beroep is ingesteld. [procedure] [OMISSIS]

Gelet op de nationale bepalingen zou verzoeker in beginsel geen recht hebben op een Duitse aanvullende toeslag op de kinderbijslag. De reden daarvoor is dat verzoeker noch onbeperkt belastingplichtig is, noch verplicht verzekerd is geweest bij de Bundesagentur für Arbeit. Dienovereenkomstig bestond er naar nationaal recht (§ 1 BKGG respectievelijk § 62 Einkommensteuergesetz (Duitse wet op de inkomstenbelasting; hierna: „EstG”)) geen recht op kinderbijslag. De Europese coördinatiebepaling (verordening nr. 883/2004) bevat geen zelfstandige rechtsgrondslag. Derhalve kan een recht op kinderbijslag niet alleen worden gebaseerd op coördinerend Europees recht. De verwijzende rechter vraagt zich desalniettemin af of dat geen schending vormt van artikel 4 van verordening nr. 883/2004.

2. Toepasselijke bepalingen van nationaal recht

De relevante nationale bepalingen luiden als volgt:

§ 1 EstG – Belastingplicht

1) Natuurlijke personen die hun woonplaats of gewone verblijfplaats op het nationale grondgebied hebben, zijn onbeperkt belastingplichtig voor de inkomstenbelasting. [...]

[...]

[...]

3) Op verzoek worden ook natuurlijke personen die noch hun woonplaats noch hun gewone verblijfplaats op het nationale grondgebied hebben, als onbeperkt inkomstenbelastingplichtig behandeld, voor zover zij binnenlandse inkomsten in de zin van § 49 hebben. [...]

4) Natuurlijke personen die noch hun woonplaats noch hun gewone verblijfplaats in Duitsland hebben zijn onder voorbehoud van de leden 2 en 3 en van § 1a, beperkt inkomstenbelastingplichtig wanneer zij binnenlandse inkomsten in de zin van § 49 EStG hebben.

§ 40 EStG – Forfaitaire loonbelasting in bijzondere gevallen

[...]

3) De werkgever draagt de forfaitaire loonbelasting. Hij is schuldenaar van de forfaitaire loonbelasting; op de werknemer afgewentelde forfaitaire loonbelasting wordt beschouwd als betaald arbeidsloon en verlaagt de heffingsgrondslag niet. Het forfaitair belaste arbeidsloon en de forfaitaire loonbelasting blijven buiten beschouwing bij een aanslag voor de inkomstenbelasting en bij de verrekening van te veel betaalde loonbelasting over het jaarinkomen. De forfaitaire loonbelasting kan noch op de inkomstenbelasting, noch op de over het kalenderjaar verschuldigde loonbelasting in mindering worden gebracht.

§ 40a EStG – Forfaitaire loonbelasting voor [...] beperkte dienstverbanden

[...]

2) De werkgever kan, met afstand van het recht om elektronische kenmerken met betrekking tot de aftrek van loonbelasting (§ 39^e, lid 4, tweede volzin) op te vragen of om een verklaring voor de aftrek van loonbelasting (§ 39, lid 3, of § 39^e, lid 7 of lid 8) over te leggen, over het arbeidsloon uit beperkte dienstverbanden in de zin van § 8, lid 1, punt 1 [...] van het Vierten Buches Sozialgesetzbuch [(boek 4 van het sociaal wetboek; hierna: „SGB IV”)], waarvoor hij premies of bijdragen moet afdragen krachtens § 168, lid 1, punt 1b of 1c (beperkt verzekeringsplichtige werknemers), krachtens § 172, lid 3 of 3a (niet verplicht verzekerde of van verzekeringsplicht vrijgestelde beperkte dienstverbanden) of krachtens § 276a, lid 1 (niet verplicht verzekerde beperkte dienstverbanden) van het Sechsten Buches Sozialgesetzbuch [(boek 6 van het sociaal wetboek; hierna: „SGB VI”)], de loonbelasting met inbegrip van de solidariteitstoeslag en de kerkelijke belasting (uniforme forfaitaire belasting) inhouden tegen een uniform forfaitair belastingtarief ter hoogte van in totaal 2 % van het arbeidsloon.

(3) 1. In afwijking van de leden 1 en 2a kan de werkgever, met afstand van het recht om elektronische kenmerken met betrekking tot de aftrek van loonbelasting (§ 39^e, lid 4, tweede volzin) op te vragen of om een verklaring voor de aftrek van loonbelasting (§ 39, lid 3, of § 39^e, lid 7 of lid 8) over te leggen, bij hulpkrachten die in land- en bosbouwbedrijven in de zin van § 13, lid 1, punten 1 tot en met 4, uitsluitend met typische land- of bosbouw werkzaamheden worden belast, de loonbelasting heffen tegen een forfaitair tarief van 5 % van het arbeidsloon. 2. Hulpkrachten in de zin van deze bepaling zijn personen die worden tewerkgesteld voor de uitvoering en voor de duur van werkzaamheden die niet het gehele jaar voorkomen; [...]. 3. Hulpkrachten zijn niet de werknemers die behoren tot de vaklieden in de land- en bosbouw of de werknemers die de werkgever meer dan 180 dagen per kalenderjaar in dienst heeft.

§ 49 EStG – Gedeeltelijk belastbare inkomsten

(1) Voor de gedeeltelijke heffing van de inkomstenbelasting (§ 1, lid 4) worden als nationale inkomsten aangemerkt:

[...]

4) de inkomsten uit niet-zelfstandige arbeid (§ 19)

a) die wordt of is verricht in Duitsland,

[...]

§ 62 EStG – Rechthebbenden

1) Voor kinderen in de zin van § 63 heeft recht op kinderbijslag overeenkomstig deze wet:

1. degene die in het binnenland zijn woonplaats of gebruikelijke verblijfplaats heeft of

2. degene die niet in het binnenland zijn woonplaats of gebruikelijke verblijfplaats heeft, maar

a) [...]

b) overeenkomstig § 1, lid 3, wordt behandeld alsof hij onbeperkt belastingplichtig is voor de inkomstenbelasting.

[...]

§ 1 BKGG

(1) Kinderbijslag overeenkomstig deze wet wordt voor diens kinderen uitgekeerd aan degene die overeenkomstig § 1, leden 1 en 2, EStG niet onbeperkt belastingplichtig is voor de inkomstenbelasting en ook niet overeenkomstig § 1, lid 3, van de EstG wordt behandeld alsof hij onbeperkt belastingplichtig is voor de inkomstenbelasting en

1. verplicht verzekerd is bij de Bundesagentur für Arbeit overeenkomstig het Dritten Buch Sozialgesetzbuch [(boek 3 van het sociaal wetboek; hierna: „SGB III”)] [...]

[...]

[...]

§ 8 SGB IV – Beperkte dienstverbanden

1) Van een beperkt dienstverband is sprake wanneer

1. het arbeidsloon uit deze betrekking in de regel niet meer bedraagt dan 450 EUR per maand,

2. het dienstverband naar zijn aard binnen een kalenderjaar gewoonlijk is beperkt tot ten hoogste drie maanden of 70 werkdagen of vooraf contractueel is beperkt, tenzij het dienstverband beroepsmatig wordt uitgeoefend en het loon meer dan 450 EUR per maand bedraagt.

[...]

§ 27 Sozialgesetzbuch Drittes Buch (SGB III) – Niet verplicht verzekerde werknemers

[...]

2) Niet verplicht verzekerd zijn personen met een beperkt dienstverband;

[...]

[...]

2) Toepasselijke bepalingen van Unierecht

De volgende Unierechtelijke bepalingen zijn van toepassing:

artikel 18 VWEU,

artikel 21 VWEU,

artikel 45 VWEU,

artikel 4 van verordening nr. 883/2004: Tenzij in deze verordening anders bepaald, hebben personen op wie de bepalingen van deze verordening van toepassing zijn, de rechten en verplichtingen voortvloeiende uit de wetgeving van elke lidstaat onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat.

Artikel 67 e.v. van verordening nr. 883/2004

II. Motivering van de verwijzing

1. De prejudiciële vragen zijn relevant voor de beslechting van het geschil.

a. Huidige juridische situatie

Naar nationaal recht kan een persoon dan wel krachtens het belastingrecht (§ 62 EStG) dan wel krachtens de federale wet op de kinderbijslag (§ 1 BKGG) kinderbijslag ontvangen.

aa) Kinderbijslag krachtens de EStG

i. Beginselen

Het recht op kinderbijslag krachtens § 62 EStG vereist onbeperkte belastingplichtigheid. Deze kan worden afgeleid uit de woonplaats of uit de duurzame (gewone) verblijfplaats van ten minste zes maanden in Duitsland (§ 62, lid 1, eerste volzin, punt 1, EStG juncto § 1, lid 1, EStG). Een persoon die niet zijn woonplaats of gewone verblijfplaats in Duitsland heeft, is krachtens § 1, lid 4, EStG gedeeltelijk belastingplichtig. Deze persoon kan echter krachtens § 1, lid 3, EStG een verzoek indienen om te worden behandeld als onbeperkt belastingplichtige. Het verzoek wordt ingediend via het aangifteformulier inkomstenbelasting, aangezien daarin ook de voor het verzoek benodigde binnenlandse, gedeeltelijk belastingplichtige inkomsten worden aangegeven. Het verzoek krachtens § 1, lid 3, EStG vereist dat er sprake is van een gedeeltelijk belastingplichtig inkomen. Van een gedeeltelijk belastingplichtig binnenlands inkomen is sprake wanneer het gaat om salaris en loon uit niet-zelfstandige arbeid en de belastingplichtige persoon niet zijn woonplaats of gewone verblijfplaats in Duitsland heeft (§ 49, lid 1, punt 4 a, EStG juncto § 1, lid 4, EStG en § 19, lid 1, eerste volzin, punt 1, alternatief 1 en 2, EStG). Een alleen op grond van § 1, lid 4, EStG voor de inkomstenbelasting gedeeltelijk belastingplichtige persoon kan derhalve een verzoek krachtens § 1, lid 3, EStG indienen en bijgevolg een recht op kinderbijslag krachtens § 62 EStG in het leven roepen.

ii. Bijzonderheden bij seizoenarbeiders in de landbouw

Het belastingrecht bepaalt dat een werkgever in een landbouwbedrijf op het loon van zijn agrarische hulpkrachten hetzij de reguliere belastingaftrek krachtens § 38, lid 1, EStG toepast, hetzij een forfaitaire loonbelasting van 5 % over het brutoloon krachtens § 40a, lid 3, eerste volzin, EStG afdraagt. Wanneer de werkgever kiest voor de reguliere loonbelastingaftrek, moet hij voldoen aan uitgebreidere documentatieplichten. Deze plichten kan hij omzeilen met de forfaitaire belasting. Het keuzerecht berust bij de werkgever, waarop de werknemer geen invloed kan uitoefenen. Bij de forfaitaire belastingheffing wordt geen gedeeltelijk belastingplichtig inkomen verworven door de werknemer zonder woonplaats of gewone verblijfplaats in Duitsland en de werknemer wordt niet gedeeltelijk belastingplichtig. Krachtens § 40, lid 3, eerste en tweede volzin, EStG wordt in plaats daarvan de werkgever voor het forfaitair belaste loon als belastingplichtige behandeld. De werkgever wordt schuldenaar van de belasting. Het betrokken inkomen blijft aldus toch belastingplichtig, alleen de persoon van de schuldenaar van de belasting verandert. De belasting verlaagt het brutoloon van de werknemer. Daarnaast bepaalt § 40, lid 3, derde volzin, EStG, dat het forfaitair belaste loon niet kan worden opgenomen in de aangifte inkomstenbelasting. Voor een tijdvak waarin een forfaitair belast loon wordt ontvangen kan derhalve geen verzoek krachtens § 1, lid 3, EStG worden ingediend om te worden behandeld als onbeperkt belastingplichtige, aangezien geen gedeeltelijk belastingplichtige inkomsten in de zin van § 49, lid 1, punt 4a, EStG zijn verworven. Dienovereenkomstig kan ook niet worden verzocht om kinderbijslag krachtens § 62, lid 1, eerste volzin, punt 2b, EStG.

bb) Kinderbijslag krachtens de BKGG

§ 1, lid 1, BKGG vormt een kapstokbepaling voor personen, bij wie het op grond van hun nabijheid tot het Duitse stelsel van sociale zekerheid of de rechtsstaat gerechtvaardigd is dat ook zonder onbeperkte belastingplicht door de Duitse staat kinderbijslag moet worden betaald.

Het recht op kinderbijslag krachtens § 1, lid 1, punt 1, BKGG vereist dat er geen sprake is van een onbeperkte belastingplicht krachtens § 1, lid 1, EStG of § 1, lid 3, EStG. Daarnaast moet er sprake zijn geweest van een verplichte verzekering bij de Bundesagentur für Arbeit krachtens het SGB III. Dat betekent concreet dat er sprake moet zijn geweest van een verplichte premiebetaling aan de werkloosheidsverzekering.

Krachtens § 8, lid 1, punt 2, SGB IV kan een werkgever een werknemer beperkt respectievelijk voor korte duur tewerkstellen, wanneer het dienstverband is beperkt tot drie maanden of 70 werkdagen, er geen beroepsarbeid wordt verricht door de werknemer en het loon meer dan 450 EUR per maand bedraagt. Krachtens § 27, lid 2, SGB III heeft dat tot gevolg dat voor een werknemer met een beperkt dienstverband geen verplichting bestaat tot betaling van een werkloosheidsverzekering. Oogstmedewerkers zijn, zoals ook in het onderhavige geval, vaak voor korte duur tewerkgesteld en voldoen daarmee ook niet aan de voorwaarden voor het recht op kinderbijslag krachtens de BKGG.

Op grond van de nationale bepalingen alleen hebben voor korte duur tewerkgestelde seizoenarbeiders/oogstmedewerkers in het geheel geen recht op Duitse kinderbijslag.

2. De prejudiciële vraag behoeft verduidelijking door het Hof

Met de prejudiciële vragen moet duidelijk worden gemaakt of de wettelijke omzetting van de Europese voorschriften in Duitsland voldoende is verzekerd of dat moet worden gevreesd voor een schending van het Unierecht. De prejudiciële vragen hebben concreet betrekking op de vraag of er sprake is van schending van het Unierecht wanneer een burger van de Unie, die een forfaitair belast loon heeft verworven en daarnaast voor korte duur was tewerkgesteld, naar nationaal recht geen recht heeft op kinderbijslag.

Duitsland is in de litigieuze periode overeenkomstig artikel 68 van verordening nr. 883/2004 secundair bevoegd voor de toekenning van gezinsbijslagen, aangezien de moeder van het kind in Roemenië beroepsarbeid verricht en de prioritaire bevoegdheid derhalve uit de woonplaats van de kinderen (Roemenië) voortvloeit.

Volgens de verwijzende rechter heeft verzoeker naar nationaal recht in het concrete geval geen recht op kinderbijslag – ook niet in samenhang met het coördinerende Europees sociaal recht. Verweerster acht het op grond van verordening nr. 883/2004 voor het recht op kinderbijslag van een burger van de Unie krachtens § 1 BKGG, die in Duitsland voor korte duur is tewerkgesteld, niet noodzakelijk dat er sprake is van een verplichte verzekering bij de Bundesagentur für Arbeit. Een dergelijk recht kan volgens de verwijzende rechter niet uit de

artikelen 67 en 68 van verordening nr. 883/2004 worden afgeleid omdat de coördinatiebepaling daartoe geen zelfstandige rechtsgrondslag bevat. Een ruimere uitlegging naar analogie van § 1 BKG is volgens de verwijzende rechter niet mogelijk, aangezien er volgens hem geen sprake is van een rechtvacuüm. De uitzonderingen van § 1 BKG zijn door de wetgever duidelijk geformuleerd, die het, buiten het bestaan van een recht krachtens het EstG, alleen gerechtvaardigd acht om kinderbijslag toe te kennen, wanneer is voldaan aan een van de voorwaarden van § 1 BKG. Daarvan is in het onderhavige geval geen sprake, zodat het beroep zou moeten worden afgewezen indien deze regeling het Unierecht niet schendt.

a. Ongelijke behandeling

Verzoeker was in de betrokken maanden niet verplicht verzekerd werkzaam. Daarnaast werd zijn loon door de werkgever forfaitair met 5 % belast. Er is 381,34 EUR loonbelasting betaald aan de belastingdienst en verzoekers brutoloon is verlaagd. Verzoeker had geen invloed op de keuze betreffende de belastingheffing. Verzoeker heeft geen woonplaats of een gewone verblijfplaats in Duitsland. Derhalve heeft hij geen recht op kinderbijslag krachtens § 62, lid 1, eerste volzin, punt 1, EStG.

Op grond van de forfaitaire belastingheffing kon verzoeker geen verzoek indienen om te worden behandeld als onbepaald belastingplichtige krachtens § 1, lid 3, EStG. Dienovereenkomstig was er geen sprake van recht op kinderbijslag krachtens § 62, lid 1, eerste volzin, punt 2b, EStG, hoewel zijn inkomen belastingplichtig was en ook loonbelasting is afgedragen.

Indien verzoekers werkgever het loon aan de reguliere belastingaftrek zou hebben onderworpen, zou verzoeker het verzoek krachtens § 1, lid 3, EStG hebben kunnen indienen. Verzoeker zou daarmee een recht op kinderbijslag krachtens § 62, lid 1, eerste volzin, punt 2b, EStG hebben kunnen aanvoeren. De verplichte sociale verzekering zou in dat geval geen rol hebben gespeeld. Verzoeker zou in dat geval ook geen loonbelasting hebben betaald, aangezien zijn inkomen minder dan de belastingvrije voet bedroeg. Dientengevolge zou hij mogelijk vooruitbetaalde belasting volledig gerestitueerd hebben gekregen en was er desondanks sprake geweest van een recht op kinderbijslag.

Wegens de van sociale verzekering vrijgestelde tewerkstelling heeft verzoeker geen recht krachtens § 1, lid 1, punt 1, BKG.

Een binnenlandse werknemer zou in deze situatie recht hebben op kinderbijslag.

Op grond van zijn woonplaats of gewone verblijfplaats in Duitsland is een binnenlandse werknemer van rechtswege onbepaald belastingplichtig krachtens § 1, lid 1, EStG. Zijn recht op kinderbijslag is dienovereenkomstig gebaseerd op § 62, lid 1, eerste volzin, punt 1, EStG.

b. Schending van het recht op vrij verkeer

De toegang tot het recht op kinderbijslag is volgens de verwijzende rechter niet gegeven, aangezien het verzoek om krachtens § 1, lid 3, EStG te worden behandeld als onbeperkt inkomstenbelastingplichtige niet kan worden ingediend en er geen verplichte verzekering bij de Bundesagentur für Arbeit is vastgesteld (op grond van het beperkte dienstverband respectievelijk de korte duur daarvan).

Het is de vraag of dat leidt tot een (ongerechtvaardigde) beperking van verzoekers recht op vrij verkeer van werknemers, aangezien niet gegeven is dat zijn toegang tot kinderbijslag in Duitsland gelijkwaardig is aan die van een binnenlandse werknemer.

c. Rechtvaardiging

Krachtens artikel 4 van verordening nr. 883/2004 hebben personen zoals verzoeker, op wie de bepalingen van deze verordening van toepassing zijn, de rechten en verplichtingen voortvloeiende uit de wetgeving van elke lidstaat onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat.

Daarmee roept het geding vragen op betreffende de uitlegging van het beginsel van gelijke behandeling volgens verordening nr. 883/2004, die het in artikel 45, lid 2, VWEU vastgelegde non-discriminatiebeginsel op het gebied van het vrij verkeer van werknemers heeft geconcretiseerd. Het in deze verordening vastgelegde beginsel moet de gelijke behandeling op het gebied van de sociale zekerheid zonder onderscheid naar nationaliteit waarborgen door de afschaffing van elke discriminatie die wat dat betreft voortvloeit uit de nationale bepalingen van de lidstaten.

§ 1 BGGG, noch § 62 EStG zijn gebaseerd op de nationaliteit, zodat er geen sprake is van openlijke discriminatie. Als indirecte discriminatie zijn vereisten van nationaal recht opgevat die in wezen of hoofdzakelijk migrerende werknemers raken, alsmede zonder onderscheid geldende vereisten waaraan door binnenlandse werknemers gemakkelijker kan worden voldaan dan door migrerende werknemers. Ook zijn bepalingen van nationaal recht als indirect discriminerend beschouwd wanneer sprake was van het risico dat zij met name gevolgen zouden hebben ten nadele van migrerende werknemers en dat bijgevolg het risico bestond dat zij de migrerende werknemer in het bijzonder zouden benadelen. Verzoekers situatie betreft uitsluitend migrerende werknemers, die geen woonplaats in Duitsland hebben en slechts voor korte duur in Duitsland worden tewerkgesteld. In deze gevallen is er volgens de verwijzende rechter krachtens nationale bepalingen geen recht op kinderbijslag.

Een dergelijke ongelijke behandeling van deze voor korte duur tewerkgestelde migrerende werknemers zou alleen gerechtvaardigd zijn wanneer deze zou berusten op objectieve gronden, die losstaan van de nationaliteit van de betrokkenen, en in een redelijke verhouding zou staan tot het doel dat met de nationale bepalingen terecht wordt nagestreefd.

De Duitse kinderbijslag is sinds de invoering ervan bestemd om de economische lasten die de ouders moeten dragen wegens de zorg voor hun kinderen gedeeltelijk te compenseren. De kinderbijslag vervult ook een functie als sociale uitkering. Een rechtvaardiging voor de ongelijke behandeling in gevallen zoals het onderhavige (volgens de gevolmachtigden een groot aantal gevallen omvattend) zou kunnen zijn dat dit geval betreffende het ontbrekend recht op kinderbijslag alleen betrekking kan hebben op migrerende werknemers, die voor korte duur in Duitsland krachtens § 8 SGB IV werkzaam zijn en dus vrijgesteld zijn van sociale verzekeringen. Dat wil zeggen dat het centrum van hun belangen en hun werkzaamheden niet in Duitsland ligt omdat het maximumaantal werkdagen in Duitsland maximaal 70 werkdagen of drie maanden per jaar kan bedragen. De prejudiciële vraag is voor de verwijzende rechter noodzakelijk om duidelijk te maken of de huidige juridische situatie in Duitsland in strijd is met het Unierechtelijke beginsel van gelijke behandeling.

[OMISSIS]